

Bruselj, 19.6.2019
COM(2019) 282 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o uporabi poglavja IV Uredbe (EU) 2015/847 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev

I. Uvod

Uredba (EU) 2015/847¹ o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev (v nadaljnjem besedilu: uredba), skupaj z Direktivo (EU) 2015/849² o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma (v nadaljnjem besedilu: direktiva o preprečevanju pranja denarja), sestavljata posodobljen regulativni okvir za boj proti zlorabam finančnega trga, zagotavljanje njegove varnosti in celovitosti ter spodbujanje najvišjih standardov za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma (v nadaljnjem besedilu: AML/CFT).

Glavni cilj uredbe je povečati preglednost prenosov sredstev in s tem olajšati preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje pranja denarja ter financiranja terorizma. V ta namen uredba ponudnikom plačilnih storitev nalaga sklop obveznosti v zvezi z informacijami o plačnikih in prejemnikih plačil, ki morajo spremljati prenose sredstev. Nacionalni nadzorni organi pa so odgovorni za spremljanje skladnosti ponudnikov plačilnih storitev z ustreznimi določbami uredbe.

To ureja poglavje IV uredbe, ki vsebuje sklop določb o sankcijah in spremljanju. Od držav članic zahteva, da vzpostavijo režim upravnih sankcij in ukrepov, ki se uporabljajo za kršitve uredbe, in tako omogočijo, da se zahteva odgovornost tako fizičnih kot pravnih oseb. Poleg tega so v tem poglavju navedene posebne kršitve, ki bi jih bilo treba sankcionirati. Prav tako od nacionalnih nadzornih organov zahteva, da objavijo uvedene sankcije in ukrepe, ter navaja ustrezna merila za določitev ustreznih sankcij. Poglavje IV poleg tega zahteva vzpostavitev učinkovitega okvira za poročanje o kršitvah in spremljanje skladnosti.

Člen 22(2) uredbe zahteva naslednje: „Potem ko so države članice v skladu s členom 17(3) Komisijo in skupni odbor evropskih nadzorni[h] organov uradno obvestile o pravilih iz odstavka 1 tega člena, Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi poglavja IV, s posebnim poudarkom na čezmejnih primerih.“

To poročilo je pripravljeno za namene člena 22(2). Prvi del poročila opisuje stanje izvajanja poglavja IV uredbe v državah članicah, pri čemer se osredotoča na pomembna horizontalna vprašanja glede izvajanja, ki so skupna več državam članicam³. Drugi del poročila vsebuje pregled dejavnosti sankcioniranja različnih nacionalnih nadzornih organov. Pri pripravi tega poročila je Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) uporabila uradna obvestila držav članic, ki so bila predložena Komisiji v skladu s členom 17(3) uredbe, oceno teh

---

¹ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (*UL L 141*, 5.6.2015, str. 1–18).

² Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (*UL L 141*, 5.6.2015, str. 73–117).

³ To ne posega v postopke za ugotavljanje kršitev, ki jih je Komisija že sprožila ali pa jih še bo proti državam članicam v zvezi s popolnostjo in skladnostjo nacionalne izvedbene zakonodaje ali izpolnjevanjem in izvajanjem njihovih obveznosti.

obvestil ter ustne in pisne prispevke držav članic v okviru strokovne skupine za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma.

II. Izvajanje poglavja IV Uredbe (EU) 2015/847 o sankcijah in spremljanju

A. Splošno

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah. Vendar v zvezi s poglavjem IV predvideva, da bodo države članice morda morale sprejeti nekatere izvedbene ukrepe. Zato so morale države članice do 26. junija 2017 Komisiji priglasiti svoje nacionalne predpise o upravnih sankcijah in ukrepih, ki se uporabljajo za kršitve te uredbe. Komisija je ocenila prejete informacije in ugotovila, da je izvajanje zadevnih določb s strani držav članic na splošno zadovoljivo. Vendar je ocena odkrila tudi več pomanjkljivosti.

B. Ocena izvajanja posameznih določb iz poglavja IV

a) Člen 17 – Upravne sankcije in ukrepi

Člen 17(1) uredbe zahteva, da države članice sprejmejo pravila o učinkovitih, sorazmernih in odvračilnih⁴ upravnih sankcijah in ukrepih, ki se uporabljajo za kršitve uredbe, ter zagotovijo njihovo izvajanje. Te sankcije in ukrepi morajo biti v skladu s sankcijami, določenimi v direktivi o preprečevanju pranja denarja. Komisija je ugotovila, da so skoraj vse države članice pravilno izvajale glavni del te določbe. Vendar več držav članic ni pravilno izvajalo drugega stavka člena 17(1), saj njihova nacionalna zakonodaja bodisi ne vsebuje ene ali več sankcij iz direktive o preprečevanju pranja denarja, bodisi ne določa dovolj visokih ravni razpoložljivih denarnih sankcij. V zvezi s slednjim je bila ugotovljena nedoslednost z direktivo o preprečevanju pranja denarja in tudi pomanjkanje učinka odvracanja teh sankcij.

Drugi pododstavek člena 17(1) državam članicam omogoča, da ne določijo pravil o upravnih sankcijah in ukrepih zoper kršitve uredbe, za katere po njihovem nacionalnem pravu veljajo kazenske sankcije. Le nekaj držav članic se je zanašalo na to možnost.

Člen 17(2) zahteva, da države članice zagotovijo, da se upravne sankcije ali ukrepi lahko uporabijo za člane upravljalnega organa in katere koli druge fizične osebe, ki so odgovorne za kršitev obveznosti, ki jo mora izpolnjevati ponudnik plačilnih storitev v skladu z uredbo. Skoraj vse države članice so to določbo pravilno izvajale.

V skladu s členom 17(4) bi morali imeti nacionalni nadzorni organi pri opravljanju svojih nalog na podlagi uredbe vsa potrebna nadzorna in preiskovalna pooblastila. Čeprav uredba ne

---

⁴ Pri oceni učinkovitosti, sorazmernosti in odvracanja se upošteva, ali so kazni primerne za zagotavljanje skladnosti z zakonodajo EU in doseganje zelenega cilja (učinkovitost), ali kazni ustrezno odražajo resnost kršitve in ne presegajo tistega, kar je potrebno za doseganje zelenega cilja (sorazmernost), in ali imajo kazni odvračilni učinek na storilca, ki bi mu bilo treba preprečiti ponovitev kaznivega dejanja, ter na druge morebitne kršitelje, katerim bi bilo treba preprečiti, da bi storili kaznivo dejanje (odvracanje).

določa nadaljnjih podrobnosti, bi morala razpoložljiva nadzorna in preiskovalna pooblastila, da bi se štela za učinkovita, praviloma vključevati pravico zahtevati informacije ali predložitev dokumentov od ponudnikov plačilnih storitev, začeti preiskave, opraviti obiske na kraju samem itd. Skoraj vse države članice so to določbo pravilno izvajale.

Drugi stavek člena 17(4) zahteva, da nadzorni organi sodelujejo pri izvrševanju in usklajujejo svoje dejavnosti, kar je ključnega pomena glede na pogosto čezmejno naravo pranja denarja in financiranja terorizma. Žal več držav članic ni pravilno izvajalo obveznosti sodelovanja, velika večina držav članic pa ni upoštevala dolžnosti usklajevanja, ki jo nalaga uredba. Nekaj držav članic ni sprejelo nobenih s tem povezanih izvedbenih ukrepov.

Točka (5) in točka (6) člena 17 zadevata odgovornost pravnih oseb za kršitve iz člena 18 uredbe⁵. Natančneje, člen 17(5) zahteva, da države članice zagotovijo, da lahko pravna oseba odgovarja za kršitve, ki jih je v njeno korist storila katera koli oseba, ki ima vodilni položaj v pravni osebi. Uredba nadalje določa seznam alternativnih meril, na podlagi katerih se lahko ugotavlja vodilni položaj fizične osebe⁶. Podobno bi morale države članice v skladu s členom 17(6) zagotoviti, da je lahko pravna oseba odgovorna, kadar je zaradi pomanjkanja nadzora ali kontrole s strani osebe iz člena 17(5) prišlo do kršitve iz člena 18 s strani osebe, ki je podrejena pravni osebi in je storila kršitev v njeno korist. V zvezi z obema točkama so bili ugotovljeni številni primeri nepravilnega izvajanja. Več držav članic sploh ni izvajalo teh členov, nekatere pa jih niso izvajale pravilno.

V skladu s členom 17(7) bi morali nadzorni organi izvajati svoja pooblastila za sankcioniranje neposredno, v sodelovanju z drugimi organi, s prenosom pooblastil na druge organe, ki so jim odgovorni, ali z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih. Komisija je na podlagi uradnih obvestil ugotovila, da lahko nadzorni organi skoraj vseh držav članic izvajajo svoja pooblastila za sankcioniranje neposredno, številni od njih pa to lahko storijo tudi v sodelovanju z drugimi organi.

b) Člen 18 — Posebne določbe

V členu 18 so navedene štiri posebne kršitve uredbe, ki se sankcionirajo, in sicer:

- (a) ponudnik plačilnih storitev večkrat ne vključi ali sistematično ne vključuje zahtevanih informacij o plačniku ali prejemniku plačila;
- (b) ponudnik plačilnih storitev večkrat ne hrani ali sistematično ne hrani evidenc ali huje krši tozadevne predpise;
- (c) ponudnik plačilnih storitev ne izvede učinkovitih postopkov, ki temeljijo na tveganju;
- (d) ponudnik posredniških plačilnih storitev resno krši določbe uredbe o odkrivanju manjkajočih podatkov o plačniku ali prejemniku plačila ter o prenosih sredstev z manjkajočimi podatki o plačniku ali prejemniku plačila.

---

⁵ Za seznam kršitev, ki se sankcionirajo v skladu s členom 18, glej naslednji oddelek poročila.

⁶ V skladu s členom 17(5) lahko vodilni položaj znotraj pravne osebe temelji na:

- (a) pooblastilu za zastopanje pravne osebe;
- (b) pristojnosti za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe; ali
- (c) pristojnosti za opravljanje nadzora znotraj pravne osebe.

V skladu s členom 18 bi morale upravne sankcije in ukrepi, ki se uporabljajo za te kršitve, vključevati vsaj tiste, ki so določene v členu 59(2) in (3) direktive o preprečevanju pranja denarja⁷.

Pri izvajanju te določbe so številne države članice presegle tisto, kar se zahteva v skladu s členom 18, in so sankcionirale ne le kršitve iz tega člena, temveč vse kršitve uredbe. Vendar je bilo ugotovljenih več primerov nepravilnega izvajanja, saj nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic ne določa ene ali več upravnih sankcij in ukrepov iz zadevnega člena direktive o preprečevanju pranja denarja, pri več nacionalnih zakonodajah pa je bilo ugotovljeno, da razpoložljive denarne kazni niso dovolj visoke.

c) Člen 21 – Poročanje o kršitvah

Člen 21(1) uredbe zahteva, da države članice vzpostavijo učinkovite mehanizme za spodbujanje poročanja o kršitvah uredbe nacionalnim nadzornim organom. Ti mehanizmi bi morali vključevati vsaj mehanizme iz člena 61(2) direktive o preprečevanju pranja denarja v zvezi s poročanjem in zaščito zaposlenih ter obtoženih in drugih zadevnih oseb⁸. V oceni je bilo ugotovljeno, da več držav članic ni izvajalo te določbe uredbe in ustreznega člena direktive o preprečevanju pranja denarja. Poleg tega nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic ne določa enega ali več mehanizmov iz direktive o preprečevanju pranja denarja.

V skladu s členom 21(2) uredbe morajo ponudniki plačilnih storitev v sodelovanju z nacionalnimi nadzornimi organi vzpostaviti ustrezne notranje kanale za poročanje o kršitvah. Ti notranji kanali za poročanje bi morali biti varni, neodvisni, posebni in anonimni. Čeprav je večina držav članic sprejela posebne določbe za izvajanje tega člena, je bilo ugotovljenih več

---

⁷ V skladu s členom 59(2) in (3) Direktive (EU) 2015/849 bi morale razpoložljive upravne sankcije in ukrepi vključevati vsaj naslednje:

- (a) javno izjavo, v kateri sta opredeljeni fizična ali pravna oseba in narava kršitve;
- (b) odredbo, ki od fizične ali pravne osebe zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja več ne ponovi;
- (c) umik ali začasni umik dovoljenja, kadar je slednje potrebno za pooblaščen subjekt;
- (d) začasno prepoved izvrševanja vodstvenih nalog za katero koli osebo, ki se ji odvzamejo vodstvene pristojnosti v pooblaščenih subjektih, ali katero koli drugo fizično osebo, ki nosi odgovornost za kršitev;
- (e) najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj dvakratnega zneska koristi, pridobljene s kršitvijo, kadar je to korist mogoče določiti, ali vsaj 1 000 000 EUR.

Če je zadevni pooblaščen subjekt kreditna institucija ali finančna institucija, države članice zagotovijo, da se lahko prav tako uporabijo naslednje sankcije:

- (a) v primeru pravne osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR ali 10 % skupnega letnega prometa;
- (b) v primeru fizične osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR.

⁸ V skladu s členom 61(2) Direktive (EU) 2015/849 mehanizmi za spodbujanje poročanja vključujejo vsaj:

- (a) posebne postopke za prejem poročil o kršitvah in njihovo nadaljnje spremljanje;
- (b) ustrezno zaščito zaposlenih ali oseb v primerljivem položaju ali pooblaščenih subjektov, ki prijavijo kršitve v pooblaščenem subjektu;
- (c) ustrezno zaščito za obtoženca;
- (d) varstvo osebnih podatkov osebe, ki prijavi kršitve, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, v skladu z načeli iz Direktive 95/46/ES;
- (e) jasna pravila, ki v vseh primerih zagotavljajo zaupnost v odnosu do osebe, ki prijavi kršitve v pooblaščenem subjektu, razen če nacionalno pravo zahteva njeno razkritje zaradi nadaljnjih preiskav ali naknadnih sodnih postopkov.

primerov nepravilnega izvajanja, saj nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic ne vsebuje enega ali več od teh zaščitnih ukrepov.

d) Člen 22 – Spremljanje

Države članice bi morale v skladu s členom 22(1) uredbe od nacionalnih nadzornih organov zahtevati, da spremljajo in zagotavljajo skladnost z uredbo ter spodbujajo učinkovito poročanje o kršitvah. Kljub splošnemu zadovoljivemu izvajanju te določbe zakonodaja več držav članic ne vključuje spremljanja skladnosti med dolžnosti svojih nacionalnih nadzornih organov. Skoraj vsi organi učinkovito zagotavljajo skladnost z uredbo prek svojih pooblastil za preiskovanje in sankcioniranje.

C. Ugotovljena horizontalna vprašanja glede izvajanja

Komisija je pri ocenjevanju izvajanja poglavja IV uredbe opredelila nekatera horizontalna vprašanja, ki so skupna več državam članicam.

Prvič, kljub izrecni zahtevi, določeni v uredbi, izvedbena zakonodaja več držav članic jasno ne določa, da morajo pristojni organi sodelovati z zadevnimi organi v drugih državah članicah. Nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic svojim nadzornim organom zagotavlja le pravico do sodelovanja, ne pa obveznosti. Poleg tega se zdi, da je nekaj držav članic nepravilno izvajalo to obveznost, in sicer kot obveznost sodelovanja med različnimi domačimi organi, ne pa s čezmejnimi organi. Več držav članic tudi ni izvajalo tistega dela določbe, ki se nanaša na obveznost pristojnih organov, da usklajujejo svoje ukrepe v zvezi s čezmejnimi zadevami.

Ugotovljenih je bilo več pomanjkljivosti v zvezi z režimom odgovornosti pravnih oseb. Splošni režim, ki omogoča uveljavljanje odgovornosti pravnih oseb, se ne more šteti za skladnega z izvajanjem člena 17(5) in (6) uredbe. V skladu z uredbo morajo biti pravne osebe odgovorne v dveh jasno opredeljenih primerih: 1) kadar je kršitev storila oseba, ki ima vodilni položaj v pravni osebi, in 2) kadar pomanjkanje nadzora s strani osebe, ki ima vodilni položaj, privede do kršitve. Zato mora pravilno izvajanje jasno povezati ravnanje fizične osebe, ki ima vodilni položaj, z odgovornostjo pravne osebe. Poleg tega zadevne izvedbene določbe nekaterih držav članic omogočajo, da se ta odgovornost uporablja za ožji krog oseb, kot to zahteva uredba, npr. za „osebe, ki so del uprave“.

Kar zadeva specifične kršitve, ki jih je treba sankcionirati, nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic sankcionira le večkratne, sistematične ali resne kršitve. Vendar se takšno izvajanje šteje za nepravilno in nepopolno, saj ne zajema črke (c) člena 18, ki se nanaša na to, da „ponudnik plačilnih storitev ne izvede učinkovitih postopkov, ki temeljijo na tveganju, s čimer krši člen 8 ali 12“.

Več držav članic tudi ni izvajalo enega ali več mehanizmov, ki spodbujajo poročanje o kršitvah nacionalnim nadzornim organom. Večina ugotovljenih pomanjkljivosti se nanaša na

ustrezno zaščito obtožene osebe, ki ji je zagotovljena s členom 61(2)(c) direktive o preprečevanju pranja denarja.

Kar zadeva zaščitne ukrepe v zvezi z notranjimi kanali za prijavo kršitev, nacionalna zakonodaja več držav članic ne vključuje izrecnega jamstva glede varnosti in neodvisnosti teh kanalov. Poleg tega zagotavljanje zgolj zaupnosti poročanja ni mogoče šteti za pravilno izvajanje zahteve po anonimnosti, saj varstvo, ki ga zagotavlja zaupnost, ni isto kot zagotavljanje anonimnosti. Čeprav morajo biti v skladu s členom 21(2) notranji kanali za poročanje „sorazmern[i] z vrsto in velikostjo zadevnega ponudnika plačilnih storitev“, nekatere države članice niso določile meril, ki bi upoštevala naravo in tudi velikost ponudnika.

Poleg tega ločene določbe uredbe zahtevajo, da nacionalni nadzorni organi ne samo spremljajo skladnost, temveč da imajo tudi pooblastila za preiskovanje in sankcioniranje. Obveznost skladnosti/spremljanja zajema proaktivni nadzor, tudi če ni nobenega poročila o morebitnih kršitvah. Zato je obseg te obveznosti drugačen od obveznosti preiskave domnevnih kršitev in sankcioniranja dejanskih kršitev. Zato bi morale nacionalne izvedbene določbe izrecno obravnavati vse te elemente, da bi jih lahko šteli za pravilne.

III. Uporaba poglavja IV uredbe s strani nacionalnih nadzornih organov

Komisija je poleg ocenjevanja izvajanja ustreznih določb poglavja IV analizirala praktično uporabo teh določb in pri tem uporabila ciljno usmerjen vprašalnik, namenjen državam članicam, ter ustno razpravo z zadevnimi strokovnjaki v okviru srečanja strokovne skupine za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma. 26 držav članic je predložilo odgovore na ta vprašalnik⁹.

V zvezi z naložitvijo upravnih sankcij in ukrepov je 19 nadzornih organov poročalo, da zaradi kršitev uredbe ni bil izrečen noben sklep o sankcijah. Trije nadzorni organi nimajo posebnih podatkov v zvezi z ukrepi, sprejetimi v skladu z uredbo.

Glede na prispevke, ki jih je prejela Komisija, je doslej zelo majhno število nadzornih organov, npr. hrvaški in latvijski, sprejelo sklep o sankcijah zaradi kršitve uredbe. Sankcije, ki so jih naložili ti organi, so med drugim vsebovale pisna opozorila in denarne kazni.

Kar zadeva tekoče preiskave in nadzorne ukrepe, je več nadzornih organov, npr. hrvaški, češki, danski, nemški, latvijski, poljski in španski, poročalo o tekočih dejavnostih.

---

⁹ Avstrija, Belgija, Bolgarija, Ciper, Češka, Danska, Finska, Francija, Grčija, Hrvaška, Irska, Italija, Latvija, Litva, Luksemburg, Madžarska, Malta, Nemčija, Nizozemska, Poljska, Portugalska, Slovaška, Slovenija, Španija, Švedska in Združeno kraljestvo.

Številne države članice so poročale o izvajanju obveznosti objavljanja, pri čemer so nekatere predložile podatke o objavi sankcij v zvezi s pravnim okvirom AML/CFT. Vendar majhno število sklepov o sankcijah, povezanih z uredbo, vpliva na število zadevnih objav.

V zvezi z načini objave je več nadzornih organov poročalo, da se objava izvede „takoj“, „v 24 urah“ ali „nemudoma“ po sprejetju sklepa o sankciji. Nekateri nadzorni organi so se sklicevali na pravnomočno naravo sklepa kot odločilni dejavnik, ki vpliva na zamudo pri objavi. Dejansko samo trinajst nadzornih organov objavlja sklepe o sankcijah, ki so lahko predmet pritožbe. Še manj nadzornih organov pa objavlja sklepe, ki uvajajo ukrepe preiskovalne narave.

Kar zadeva sodelovanje med pristojnimi organi različnih držav članic, je večina nadzornih organov izjavila, da bi v primeru kršitve, ki zadeva drugo državo članico, o tem obvestila ustrezne organe. Vendar je večina teh organov tudi navedla, da še niso imeli takega primera v zvezi z uredbo. Poleg tega ni noben nadzorni organ poročal, da je prejel zahtevo za sodelovanje na podlagi uredbe. Prav tako noben nadzorni organ ni obvestil Komisije, da je naložil sklep o sankcijah ali obravnaval čezmejno zadevo v skladu z uredbo.

V zvezi s poročanjem o kršitvah je večina nadzornih organov navedla, da ji do zdaj niso bile sporočene nobene morebitne kršitve uredbe. En organ, tj. organ Združenega kraljestva za finančno ravnanje, je Komisijo obvestil, da je vse tri morebitne kršitve uredbe, za katere je izvedel, posredoval Evropskemu bančnemu organu.

Na splošno je vprašalnik pokazal precej skromno praktično uporabo poglavja IV uredbe. Vendar, kot je pravilno opozorilo več nadzornih organov držav članic, težave pri analizi statističnih podatkov, specifičnih za uredbo, kot tudi razmeroma kratko obdobje veljavnosti tega akta vplivajo na informativnost in zanesljivost zbranih podatkov.

IV. Zaključek

Komisija meni, da so države članice pri izvajanju poglavja IV uredbe na splošno dosegle zadovoljivo kakovost. Vendar ugotovljenih pomanjkljivosti, na primer horizontalnih težav pri čezmejnem sodelovanju, ne bi smeli zanemariti. Nujno je treba odpraviti vse pravne vrzeli, saj je učinkovita politika sankcioniranja ključnega pomena za zagotavljanje skladnosti z uredbo.

V zvezi z uporabo ustreznih določb uredbe niso bile ugotovljene nobene večje pomanjkljivosti. Odgovori na vprašalnik Komisije so pokazali, da pristojni nacionalni organi uresničujejo nadzorne dejavnosti v zvezi z uredbo in tudi direktivo o preprečevanju pranja denarja. Njihova nizka stopnja sankcioniranja in preiskovalnih dejavnosti v skladu z uredbo bi lahko bila posledica splošne skladnosti ponudnikov plačilnih storitev z zakonskimi obveznostmi, vendar bo potrebno bolj dolgoročno spremljanje, da se izključijo morebitne pomanjkljivosti nadzornega okvira.

Glede na pogosto čezmejno naravo pranja denarja in financiranja terorizma je bistvenega pomena, da se zakonska obveznost nacionalnih nadzornih organov, da sodelujejo in usklajujejo svoje ukrepe, kot je določeno v uredbi, pravilno izvaja in učinkovito uporablja v vseh državah članicah.

Komisija bo še naprej podpirala države članice v njihovih prizadevanjih pri izvajanju uredbe in si pridržuje pravico, da sprejme dodatne ukrepe in tako zagotovi, da bodo vse države članice pravilno izvajale uredbo. Bistveno je tudi, da nacionalni nadzorni organi učinkovito uporabljajo uredbo in okrepijo svoje dejavnosti izvrševanja.